

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Fazekas Katalin ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) felperesnek, a személyesen eljáró dr. név (cím) alperes ellen, az alperes pernyertessége érdekében fellépő dr. Kléh László elnök által képviselt név (cím) beavatkozó közreműködése mellett, szerződésszegés iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007 február 23. napján meghozott, 24.P.631.925/2003/34. számú ítélete ellen, a felperes részéről 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a felperes kártérítés iránti keresetét. Tényként állapította meg, hogy a felperes üzemeltetője volt egy borozónak, azonban a határozott idejű szerződést az üzemeltetésbe adó felmondta a bér, illetve használati díj fizetési kötelezettsége elmulasztása miatt. Tárgyalások kezdődtek a felperes, valamint az üzemeltetésbe adó között a hátralékos díj megfizetése, továbbá a bérleti jog átruházása érdekében, azonban a tárgyalások nem vezettek sikerre, így az üzemeltetésbe adó a szerződést ismételtén felmondta. A felperes a

helyiséget 1997 január 2-án visszaadta az üzemeltetésbe adónak. Ezt követően ez utóbbi pert indított a felperes ellen a hátralékos díj megfizetése iránt, melyben a felperest az alperes képviselte. Ellenkérelmében előadta ugyan, hogy a felperesnek szerződésszegés miatt 15.000.000 Ft általános kártérítési igénye van az üzemeltetésbe adóval szemben, azonban viszontkeresetét nem pontosította, a tárgyalásokon nem jelent meg. A bíróság a felperest a kereset szerint marasztalta. A Legfelsőbb Bíróság az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezést elutasította, mivel az alperes annak hiányait nem pótolta. Emiatt a Budapesti Ügyvédi Kamara fegyelmi tanácsa az alperes fegyelmi felelősségét megállapította.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító döntését a következőkkel indokolta: A Budapesti Ügyvédi Kamara jogerős határozatával igazoltan az alperes nem kellően gondos eljárásával, mulasztásaival megszegte a megbízási szerződésből rá háruló kötelezettségeit. A felperes képviselte során a Ptk. 474. § (1)-(2) bekezdése szerinti, a felperes érdekeinek megfelelő képviseletet nem látta el. A Ptk. 318. § (1) bekezdésén keresztül irányadó 339. § (1) bekezdése alapján azonban a kártérítési kötelezettség akkor áll fenn, ha az alperes mulasztása nélkül a felperes kára nem következett volna be. A felperes a borozót nem az alperes magatartásával összefüggésben vesztette el. A felperes ugyanis 1997 január 2-án a helyiséget önként adta vissza, továbbá olyan fizetési hátraléka állt fenn, amelyet a bérlemény visszaadásáig nem teljesített. Ez alapján kétséges, hogy az üzemeltetésbe adó akár abban az esetben is, ha a felperes nem adja önként vissza a helyiséget, azonnali hatályú felmondását visszavonva szerződést köt vele, a jelentős bérhátralékok ellenére. Mindezekre figyelemmel kétséges az is, hogy a helyiség visszaadását követően egy évvel a felperes a borozó üzemeltetési jogának elvesztése miatt kártérítést igényelhetett volna-e az üzemeltetésbe adótól. Ezáltal nem volt jelentősége az alperes peres eljárásban elkövetett mulasztásának, de annak sem, hogy az utóbb végelszámolással megszűnt céggel szemben nem jelentette be a cégbíróságon a felperes kárigényét. Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperest a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján kárelhárítási kötelezettség terhelte. Ennek abban az esetben tett volna eleget, amennyiben a bérleti jog átruházására vonatkozó egyezkedés során nem kívánja a hátralékos bérleti díjjal csökkenteni a vele szemben támasztott vételárigényt, és kötelezettséget vállal a bérhátralék kiegyenlítésére.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, keresete teljesítését kérte. Annak megállapítása miatt támadta az elsőfokú bíróság döntését, hogy kára és az alperes kötelezettségszegése között nem volt okozatai összefüggés. Előadta, hogy abban az esetben, ha az alperes a jogi képviseleti tevékenységét kellő gondossággal látta volna el, azért nem következett volna be a kára, mert viszontkeresete alapján pernyertes lett volna. Álláspontja szerint a perben az általa rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alapján megállapítható, hogy viszontkeresete megalapozott volt, ezáltal ha azt elbírálják, biztosan pernyertes lett volna. Megállapította volna ugyanis a bíróság, hogy az üzemeltetési megállapodást a vele szerződő fél megszegte azáltal, hogy az elővételi joga megsértésével értékesítette az üzlet bérleti jogát. Emellett a tényállás körében annak megállapítását sérelmezte, hogy korábbi jogi képviselője a

megbízását felmondta, mivel az a megbízási szerződés azért szűnt meg, mert oka fogyottá vált. Kiemelte még, hogy a díjfizetést az üzemeltetésbe adóval folytatott tárgyalások során szüntette be, mivel a bérleti és használati díjnak a vételárba történő beszámításáról tárgyaltak. Mindezekre figyelemmel mind az alperes perbeli mulasztásai, mind pedig az, hogy igényét a végelszámolási eljárásban nem jelentette be a cégbíróságnak, ügydöntő jelentőséggel bírnak, és okozati összefüggésben állnak a kárával. Kifogásolta még, hogy az elsőfokú bíróság a per utolsó tárgyalását nem a szóban kihirdetett időpontban, hanem 3 nappal korábban tartotta meg, ezáltal azon nem tudott megjelenni, és az ítélethozatalt megelőzően a tárgyalás berekesztésére sem figyelmeztette ily módon a bíróság.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges keretben a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg érdemi döntését is.

A Ptk. 318. § (1) bekezdésére figyelemmel alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A felperes kártérítési igénye alaposságának megítéléséhez ezért az alperes magatartásának jogellenességét, a kár felmerülését, a kettő közötti okozati összefüggés fennállását, továbbá a felróhatóság kérdését kellett vizsgálni. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes a megbízási szerződés alapján a Ptk. 474. § (1)-(2) bekezdése szerinti, valamint az 1998. évi XI. törvény (Ütv.) 3. § (2) bekezdése által megkövetelt, legjobb tudása szerinti eljárási kötelezettségét megszegte, ezáltal jogellenes magatartást követett el. Azt is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ennek a jogellenes magatartásnak a felperes által állított kárral való okozati összefüggése nem nyert bizonyítást. A felperes előadása szerint abban az esetben, hogy ha az alperes a perbeli képviseleti tevékenységét lelkiismeretesen látta volna el, viszontkeresete alapján kártérítést kapott volna az üzemeltetésbe adótól. A nem vitás tényállás szerint ugyanis a felperesnek jelentős díjhátraléka, emellett közüzemi díjhátraléka is volt, ami együttesen kétséggé teszi, hogy az általa remélt szerződés megkötésre került volna. Mivel a viszontkereset érdemben elbírálásra nem kerülhetett, az csupán a felperes feltételezése, hogy a korábbi eljárásban a viszontkereset szabályszerű előterjesztése, illetve a fellebbezési hiányok pótlása, ezáltal a fellebbezés érdemi elbírálása rá nézve kedvezőbb határozatot eredményezett volna, és 15.000.000 Ft kártérítésre kötelezte volna a jogerős ítélet az ellenfelét. Mivel a felperesnek a fellebbezésben hivatkozott beadványaiban e körben előadott okfejtése a korábbi per kimenetelével kapcsolatos feltételezés, azokat az ítéltábla a tényállás megállapításánál, illetve az okozati összefüggés fennállásának

vizsgálata során figyelmen kívül hagyta. Ilyen feltételezésekre tényállást alapozni nem lehet. Ezért a Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróságnak az okozati összefüggés hiányára vonatkozó álláspontját.

A felperes csupán előadta, de a 24.P.631.925/2003/31. számú tárgyalási jegyzőkönyvvel mint közokirattal szemben nem bizonyította, hogy az utolsó folytatólagos tárgyalás 2007 február 26. napjának 11 órájára, és nem a jegyzőkönyvben szereplő 23-a 11 órájára volt kitűzve. Emiatt az ítéltábla az eljárási szabálysértést nem tudta megállapítani.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az első fokú ítéletet helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezáltal teljes egészében pervesztes lett. Ezért a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdése alapján saját költségeit viselni köteles. Mivel a személyesen eljár alperesnek a fellebbezési eljárásban költsége nem merült fel, arról az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett az ítéltábla.

, 2008 január 9.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s.k.előadó bíró Dr. Szücs József s. k.bíró

A kiadmány hitelül:Gosztola Edit Erzsébettszvtviselő

